

Du er aldrig alene

Hvis du tror du har et problem med hash, så er du i gang med at læse den rigtige bog. Hvis du ved du har et problem med hash, så er jeg her for at fortælle dig, at du ALDRIG behøver at ryge igen. Jeg ved det, fordi det er sandt for mit eget liv.

Jeg er opvokset i East Tennessee. Jeg var en meget dygtig elev i gymnasiet. Jeg fik gode karakterer, jeg kom aldrig for sent til timen, og jeg mindede tit min lærer om det, når hun glemte at give os lektier for. Det synes de andre ikke var særlig fedt. Så selv om jeg var godt begavet, var jeg ikke særlig populær. Jeg følte mig som en nørd.

Jeg havde læst alle de skræmmende historier om, hvordan stoffer ville ødelægge mit liv, så jeg havde svoret, at jeg aldrig ville røre dem. En af mine venner i gymnasiet røg sig skæv hele tiden, og til sidst blev jeg nysgerrig. Hun ødelagde ikke sit liv (eller det mente jeg ikke), så jeg blev interesseret i at finde ud af noget mere om hash. Hun gav mig en lille æske med en teskefuld hash i. Jeg tog den med hjem og gemte den omhyggeligt i mit klædeskab. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre med det. Jeg var nysgerrig men var samtidig også bange. Jeg beholdt æsken i en uges tid, og så smed jeg den ud.

Jeg røg faktisk min første joint, da jeg var nitten og lige blevet færdig med første år på college. Jeg var, hvad de fleste hashere ville kalde, sent ude. På daværende tidspunkt røg de fleste af mine venner og familiemedlemmer (ja, sågar min mor!) hash. Min mor gav mig min første joint. Jeg blev slet ikke skæv. Min mor fortalte mig, at første gang blev man ikke skæv. Jeg prøvede igen den efterfølgende weekend med stor succes. Jeg grinede af vittigheder med ét ord. For første gang i mit liv gjorde jeg noget farligt og ulovligt. Jeg havde vristet mig fri af rollen som dydsmønster. Folk som ikke brød sig om mig, fordi jeg var så nørdet, begyndte at hænge ud med mig, efter de fandt ud af at jeg røg hash. For første gang i mit liv følte jeg mig sej.

Nå, efter jeg havde givet den i rollen som party-drengen, lagde jeg mærke til, at jeg ikke røg på samme måde som mine venner eller familie. Jeg kunne ligesom ikke få nok. Så snart vi havde røget en joint, var jeg klar til den næste. De andre sagde, "Lad os vente til vi falder lidt ned, før vi ryger den næste". Det var der at jeg besluttede mig for, at jeg var nødt til at begynde at købe selv. På den måde kunne jeg styre, hvornår den næste joint skulle ryges.

På ingen tid begyndte jeg at ryge hele tiden. Jeg røg før jeg gik til time og kunne ikke koncentrere mig om undervisningen. Jeg droppede college, fordi jeg hellere ville ryge. Jeg fik topkarakterer i mine IT-fag, men jeg sprang fra efter halvandet år. Jeg fortalte folk, at jeg ikke havde råd til at fortsætte på college. Men sjovt nok havde jeg altid penge nok til at købe hash. Sandheden var, at jeg havde fået fuldt legat og bare takket nej, fordi jeg hellere ville ryge hash.

De næste syv år røg jeg hash og arbejdede på fastfoodrestauranter. Det var lige syv år, der gik med at sige, "Vil du have pommes fritter til?" Til sidst var jeg den ældste på arbejdspladsen. Men jeg var for skæv hele tiden til at gøre noget ved at få mig et bedre job. Det faldt mig ikke på noget tidspunkt ind, at problemet var hashrygningen. Jeg anså faktisk hashen for at være min "belønning" for at finde mig i at mit liv var så usselt.

Til sidst var det hele så elendigt, at jeg besluttede mig for at der måtte ske noget. Jeg besluttede mig for at flytte til San Francisco. Jeg kendte ikke nogen der. Jeg havde ikke noget job, der ventede på mig der. Jeg tænkte bare, at det ikke kunne være værre end det jeg levede med i Tennessee. Da jeg ankom, fandt jeg ud af at min fætter boede der. Jeg boede hos ham et par uger, indtil jeg fandt et arbejde og en lejlighed. Jeg fandt en (som røg hash) at dele huslejen med. Det lykkedes mig at få et job i en bank på grund af mine basale evner indenfor tekstbehandling. Det første jeg gjorde, da jeg ankom til San Francisco var at skaffe noget hash. Jeg var i stand til at beholde jobbet i banken i cirka fire måneder, indtil jeg en aften røg mig så skæv, at jeg først vågnede klokken tre om eftermiddagen dagen efter. Jeg var for flov til at fortælle min chef den virkelige grund til at jeg sov over mig, så jeg sagde op.

De næste otte år klokkede jeg altid i det på arbejdet. Jeg ringede ind og meldte mig syg mindst to gange om måneden, så jeg kunne blive hjemme og ryge mig skæv hele dagen. Jeg havde kun midlertidige jobs og vikariater. Det fungerede godt. Jeg kunne ryge mig skæv hele tiden, og hvis jeg blev fyret, fik jeg bare et andet job. Efterhånden blev jeg berygtet på vikarbureauerne for min opførsel, og ingen ville sende mig ud på jobs. Jeg var flad og bagud med huslejen.

En dag flippede jeg ud. Jeg begyndte at true min eks, og politiet kom og sendte mig på en psykiatrisk afdeling. På hospitalet spurgte sygeplejersken om jeg var på speed, syre, heroin og en hel masse andre stoffer. Jeg svarede nej. Så spurgte hun om jeg røg hash. Jeg sagde til hende, at jeg røg hash dagen lang, hver dag. Hun spurgte, om jeg gerne ville holde op. Jeg sagde, "NEJ. Hvis du synes jeg ser skidt ud nu, så skulle du se mig når jeg ikke er skæv". Hospitalet sørgede for, at jeg fik midlertidig invalideydelse, hvor jeg fik 1000 dollar om måneden, fordi jeg fik stillet diagnosen "klinisk deprimeret". De sagde, at jeg skulle betale husleje og købe mad for pengene. I stedet købte jeg lige nøjagtig mad nok til at klare mig igennem, en masse hash og betalte ingen husleje.

Invalideydelsen stoppede efter et par måneder. Nu var jeg håbløst bagud med huslejen. Hvad værre var, jeg løb tør for hash. Så jeg begyndte at sælge mine ejendele. Fjernsynet røg først, og så kom turen til mine cd'er. Til sidst sad jeg helt alene i lejligheden med min computer. Jeg begyndte at tænke på, hvor meget jeg kunne få for den, og det var der jeg fik mit "øjeblikks klarsyn". Det gik op for mig, hvor dybt jeg var sunket bare for at blive skæv. Jeg besluttede mig for, at jeg var nødt til at holde op med at ryge. Men hvor meget jeg end prøvede, gjorde jeg stadigvæk hvad som helst

for at få mere. Det gik endelig op for mig, at jeg var nødt til at holde op med at ryge. Det gik også op for mig, at jeg ikke kunne.

Så jeg besluttede mig for, at jeg havde brug for hjælp. Mens jeg var på den psykiatriske afdeling, havde jeg hørt om tolvtrinsprogrammerne. Jeg gik til et tolvtrinsmøde i Marijuana Anonymous. Jeg gik nervøst ind i lokalet og satte mig. Jeg kiggede mig omkring og så folk der grinede og smilede, og jeg tænkte, at de kunne ikke være afhængige af hash på samme måde som mig. Mødet gik i gang, og en kvinde fortalte sin historie. For første gang i mit liv hørte jeg nogen fortælle den ærlige sandhed om, hvordan de havde røget hash, og om det rod det havde forårsaget i deres liv. For første gang i mit liv følte jeg mig ikke længere alene. Jeg rakte hånden op og fortalte gruppen, at jeg var der fordi jeg havde røget hash i sytten år og ikke kunne stoppe. Jeg fortalte dem, at jeg ikke havde noget arbejde, at jeg ikke havde nogen venner, ikke havde noget håb for min fremtid og ikke havde noget sted at gå hen. Jeg sagde, at jeg ikke havde røget hash i tre dage. Alle i lokalet begyndte at klappe. Jeg kunne ikke forstå hvorfor de klappede. Jeg var ikke vant til, at folk bakkede mig op i noget godt jeg havde gjort. Nu forstår jeg at, hver og en i det lokale selv engang havde været clean i tre dage, og hver og en i det lokale vidste, hvordan jeg havde det.

Jeg lyttede opmærksomt til hvert et ord de andre havde at sige, og de havde alle sammen det samme grundlæggende budskab. De havde også været hvor jeg var: desperat, ensom og forslået. De havde fundet et svar ved de her tolvtrinsmøder. De fortalte mig, at de gik til møde hver dag de første 90 dage. Først tænkte jeg, at det var en forfærdelig masse møder på kort tid. Eftersom jeg havde fundet tiden til at ryge hver dag og ikke gjorde det længere, havde jeg tid til at gå til alle de møder. Desuden arbejdede jeg ikke, så jeg havde fri hele dagen.

De fortalte mig, at de læste noget MA litteratur hver dag. Så jeg læste de samme brochurer igen og igen. Så købte jeg bogen Liv med håb. Den læste jeg, og det meste af det gav ikke nogen mening. Men efter et stykke tid begyndte nogle ting at trænge ind. Selv den dag i dag læser jeg i den, og jeg lærer stadig noget, hver gang jeg læser den.

De fortalte mig, at de havde skilt sig af med alt i deres hjem der kunne minde om, at de nogensinde havde røget hash. Jeg skilte mig af med mine bonger, piber, bakker, papir, de små poser til hash og endda også de små filmrullebeholdere, som jeg plejede at have min hash i.

De fortalte mig, at de havde en sponsor. Det var en der arbejdede med dem på tomandshånd for at lære mere om de tolv trin. Jeg fik en sponsor, og selvom jeg ikke altid brød mig om de ting han ville have mig til, prøvede jeg at gøre dem. En af de ting han fortalte mig var, at jeg skulle undgå barer i seks måneder. Hvordan skulle jeg have det sjovt? På det tidspunkt havde jeg været væk fra hashen i ti lange dage, så jeg besluttede mig for at jeg vidste bedst og gik på en bar alligevel. Jeg var på den bar i cirka to timer, og før jeg vidste af det, sad jeg hjemme hos den her fyr og røg mig skæv. Jeg kendte ham ikke engang, men han sagde, han havde noget hash, så jeg sluttede mig

straks til festen. Jeg gik, flov over at have røget, til et MA møde dagen efter og forventede at alle ville grine af mig og min fiasko, men der var ingen der grinede. De hjalp mig bare til at forstå første trin, som siger, "Vi indrømmede, at vi var magtesløse overfor hash, og at vores liv var blevet u håndterligt".

Jeg havde truffet en beslutning om at holde op med at ryge hash, og så snart lejligheden bød sig, røg jeg igen. Det er en lektie, som jeg husker på den dag i dag. Men vigtigst af alt så sagde de til mig, at jeg skulle lade være at ryge lige meget hvad! Men de første tredivede dage var lange og svære. Jeg skulle holde op med at gøre det jeg havde gjort hver eneste dag i så lang tid. Jeg havde svært ved at sove. Jeg tænkte på hash næsten hele tiden. Jeg drømte endda om at ryge. Mit liv blev ikke bedre lige med det samme. Da jeg kom til programmet havde jeg jo trods alt ikke nogen penge, ikke noget job og 21 dage efter, at jeg var holdt op med at ryge, fik jeg brev om at jeg ville blive sat på gaden. Jeg havde en måned til at pakke mine ting og komme ud af lejligheden.

Jeg havde lyst til en joint, da jeg fik opsigelsesvarslet. Men jeg huskede på, hvad de havde sagt til møderne: "Lad være med at ryge lige meget hvad". I stedet for at ryge mig skæv ringede jeg til de folk jeg havde lært at kende i programmet. De forstod hvordan jeg havde det og forsikrede mig om, at alting ville blive bedre. Men det var sidste dag i min lejlighed, og jeg havde stadig ikke noget sted at tage hen. Fogeden ville komme kl. 18 for at smide mig ud, hvis jeg ikke allerede var væk. Jeg holdt fast ved min beslutning om ikke at ryge lige meget hvad. Jeg troede ikke rigtig på en GUD på det tidspunkt, men jeg faldt på knæ og bad grædende til, at hvis han ville have at jeg skulle være hjemløs, så ville jeg være det, men jeg ville ikke ryge. Den samme aften mødte jeg en fyr, som følte sig blottet for håb. Han havde brug for en at dele sin lejlighed med, og det skulle gå stærkt. Jeg tror stadigvæk, at det var første gang jeg mærkede en Højere Magts tilstedeværelse i mit liv. Nu bor jeg i et rigtig pænt område, og i det pæneste hjem jeg nogensinde har haft.

På det tidspunkt havde jeg fundet et andet midlertidigt job, så jeg kunne betale husleje. Og eftersom jeg ikke røg mig skæv hver dag, kunne jeg forstå de instruktioner jeg fik og huske navnene på de folk jeg arbejdede sammen med. Hvad der var et endnu større mirakel var, at jeg evnede at møde op på arbejde hver dag. Til sidst kunne jeg tænke klart, på en måde som jeg ikke havde kunnet siden college. En af lederne for en af de opgaver jeg havde arbejdet på fastansatte mig. Pludselig havde jeg det bedste job, jeg nogensinde havde haft i hele mit liv. Nu tjener jeg flere penge end nogensinde før. Og jeg kan oven i købet lide mit arbejde.

Efter at have tilbragt så meget tid skæv og alene vidste jeg ikke hvordan man skulle få venner. Men jeg er glad for at kunne fortælle, at jeg også har fået nye venner. Jeg kan godt lide at være sammen med folk, der ikke tager stoffer og kan lide mig for den jeg er, frem for kvaliteten af min hash. Til at starte med troede jeg, at jeg ville blive nørd, ligesom jeg var i gymnasiet. Men endnu engang tog jeg fejl. Jeg er et godt og sjovt menneske. Jeg griner mere end nogensinde før. Jeg tager ud flere steder end jeg plejede, og jeg gør det ikke alene.

Mere end noget andet så har jeg håb. Håb for min fremtid, fordi jeg nu kan se mig selv vende tilbage til college og gøre min IT uddannelse færdig. Jeg har håb for, at jeg nu kan leve et fuldt og lykkeligt liv uden hash. Og det bedste ved det hele er, at jeg har håb for at når noget går galt i mit liv, så behøver jeg ikke at ryge hash for at klare mig igennem det. Der er sket flere gode ting i mit liv det sidste år, end jeg kan tro.

I dag oplever jeg mirakler i mit liv. I morges vågnede jeg op, og jeg røg ikke. I går gik jeg i seng uden at ryge. For mig er det et mirakel. Jeg troede ikke, at jeg nogensinde ville kunne holde op med at ryge. Du kan også opleve den samme slags mirakler i dit liv, hvis du vil.